

ซ่อนรัก ใน สายลม

嬌藏
蝴蝶

ทดลองอ่าน

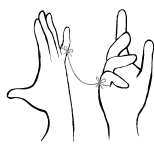
ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

วงษ์จรรยาของ 狂上加狂 เขียน
คู่พิงฮวา แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ในที่สุดซุซังใจก็พบกับหลิวเหมียนถั่งก็เปิดใจคุยกัน ในฐานะอดีตหัวหน้าโจรภูเขาหย่งชานไม่อาจสั่นคลอนความสัมพันธ์ของพวกเขาได้อีก อำนาจของซุซังก็ต้องถูกกวาดล้างออกไปจากราชสำนัก ซุซังใจถือโอกาสปลื้กตัวออกมาจากความวุ่นวาย ยินดีเดินทางไกลไปปราบปรามความไม่สงบที่เป่ย์ไห่

เห็นอย่างนี้นักอ่านอาจนึกว่าเรื่องราวก็ดูจบลงอย่างมีความสุขดีแล้วใช่ไหมคะ แต่เรื่องซ่อนรักชายาลับไม่ง่ายดายอย่างนั้น จะเกิดอะไรขึ้นหากความทรงจำสามปีช่วงอยู่บนภูเขาหย่งชานกลับมา แล้วกลายเป็นลึ้มเลือนช่วงเวลาที่ได้อยู่ร่วมกันอย่างปรองดองกับซุซังใจไป

คุณขงซังจยาขงจะพานักอ่านทุกท่านไปเกาะติดหน้าประตูบ้านของคุณี้กันเลยคะว่าซุซังใจกับหลิวเหมียนถั่งที่คนหนึ่งอยู่ในฐานะสามีอีกคนวางทำเป็นศัตรูจะเป็นอย่างไร แล้วเรื่องราวในราชสำนักจะมีเหตุการณ์พลิกผันอีกหรือไม่ ไปติดตามบทสรุปของ 'ซ่อนรักชายาลับ' กันได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

ทันทีที่เงยหน้านางจึงได้เห็นใบหน้าของเขาชัดในที่สุด...มารดาเอ๋ย
นี่ไม่ถึงว่าบนโลกใบนี้จะมีบุรุษหล่อเหลาเช่นนี้ ได้จุมูกโด่งคมสัน
ริมฝีปากบางคล้ายอมยิ้มอยู่เสมอ ริมฝีปากที่หยักยกขึ้นน้อยๆ กลับ
ช่วยลดทอนความอ้ามหิตที่เผยอยู่ในแววตาเขาลงได้หลายส่วน

ความคิดแรกที่วาบผ่านไปไนใจของหลิวเหมียนถึงกลับไม่ใช่
จะสลัดตัวหลุดอย่างไร แต่เป็น...ไม่รู้เจ้าคนผู้นี้แต่งภรรยาหรือยัง...แม้จะ
หน้าตาดี แต่ดูแล้วไม่ชวนให้สบายใจ รูปหน้ามีลักษณะดอกท้อ ใครเป็น
ภรรยาของเขาย่อมเหนื่อยใจแน่

•

แนะนำตัวละคร

- * หลิวเหมียนถั่ง บุตรสาวสกุลหลิว ตระกูลฝั่งบิดาสูญสิ้นไปแล้ว มีท่านตาเปิดสำนักคุ้มภัย ลายมือเขียนอักษรลึกลับยิ่ง
- * ไหวหยางอ๋อง ชูยสิงโจว ท่านอ๋องผู้ปกครองเงินโจว สืบทอดบรรดาศักดิ์ต่อบิดา ไม่รู้จักความรัก นิยสเหย้ามหาญ ไม่รู้วิธีรักหยกถนอมบุปผา
- * จงอี่เหลียงเฉวียน สี่พี่น้องลูกน้องคนสำคัญของหลิวเหมียนถั่ง ตอนอยู่บนภูเขาหยั่งซาน ประกอบด้วย ลู่จิง ลู่อี่ ลู่เหลียง และลู่เฉวียน จงรักภักดีต่อหลิวเหมียนถั่งมาก
- * อิงซือซือ แม่ทัพชาววอ ออกปล้นทรัพย์ดินและผู้คนในต้าเยียน อายุยังน้อย ชำนาญการรบทางทะเล
- * ชูยอี่ หรือเสี่ยวอี่เออร์ บุตรชายของหลิวเหมียนถั่งกับชูยสิงโจว เป็นเด็กว่านอนสอนง่าย

136

ไหวหยางต้องมองจานที่ว่างเปล่าด้วยสีหน้าเคร่งเครียด พร้อม
ก้าวจับไว้เข้าไปแย่งจานนางมา "ยังจะกินสิ่งนี้อีก อยากถูกตีใช่หรือไม่"

หลิวเหมียนถึงเลียมุมปากพลางเอ่ยอย่างน้อยใจ "เพิ่งกินไปสามชิ้นเอง
หลิ้มมากลัวว่าข้าจะกินเยอะ แป้งทอดแต่ละชิ้นล้วนทำออกมาเป็นชิ้นเล็กๆ
ใหญ่ไม่เท่าครึ่งหนึ่งของแป้งทอดที่ขายตามท้องถนนด้วยซ้ำ ข้ากินแล้ว
ไม่สาแก่ใจสักนิด..."

สีหน้าซุ่ยสใจยังคงเคร่งเครียด "ยังมีหน้ามาพูดว่ากินไม่พออีก?
ความเห็นแก่กินของเจ้ากลายเป็นจุดอ่อนให้ผู้อื่นเล่นงานไปแล้ว! ถ้า
สื่อฮองเฮาไม่ได้มาเตือนเจ้าล่วงหน้า ไม่ใช่ว่าจะเกิดเรื่องไม่คาดฝันกับเจ้า
ขึ้นมาจริงๆ หรือ"

หลิวเหมียนถึงยิ้มแ้มขณะจับมือเขา ให้เขาลูบหน้าท้องขนาดเท่า
ฝ่ามือของตนเอง "ท่านดูสิ ขนาดไม่ใช่กำลังพอดีหรือ"

ช่วงก่อนหน้านั้นเพื่อหลอกหูตาของสุยอ่อง หลิวเหมียนถึงจึงต้องเพิ่ม เบาะปูฝ้ายชั้นหนึ่งบนหน้าท้องตนเองทุกวัน ดังนั้นหน้าท้องจึงดูใหญ่มาก

ของกินเล่นนอกจวนก็ยังซื้อตามเดิม แต่หลิวเหมียนถึงไม่เคยจะต้อง อาหารที่กินเป็นประจำล้วนมีหลี่มามาจับตาดูและทำออกมาเอง

เมื่อมีหลี่มามาคอยจับตาดู ถึงหลิวเหมียนถึงคิดอยากกินมาก สักคำหนึ่งก็ยังไม่ได้ คืบนี้หลังจากนางแกล้งทำเป็นน้ำครำเดินจะคลอด ก็ใช้ทางใต้ดินของจวนอ่องมุ่งหน้าไปยังเรือนเล็กที่อยู่อีกถนน ก่อนออกมา ยังไม่ลืมให้ป้าเจ้าหยิบของกินมาด้วยสองกล่อง อาศัยโอกาสที่หลี่มามาอยู่ดูแล คุ้ไก่เฟยที่จวนอ่อง ตนเองตะกละตะกลามกินไปหลายคำให้หายอยาก

หลิวเหมียนถึงกะพริบตาปริบๆ มองดูสีหน้าเคร่งเครียดของซุยสิงโจว ก่อนรีบเอ่ยเปลี่ยนหัวข้อ "เป็นอย่างไรรบ้าง สำเร็จหรือไม่"

ไหวหยางอ่องผงกศีรษะตอบ "ควบคุมสถานการณ์ภายในวังได้แล้ว สุยอ่องเองก็ถูกจับตัวเรียบร้อยแล้ว แต่ว่าบรรดาขุนนางเก่าแก่งังไม่ถูกปล่อยตัว ออกจากวัง ไม่ว่าอย่างไรสุยอ่องกับสกุลกงก็มีผลประโยชน์เชื่อมโยงกัน ตอนนี้นำพรคพวของสุยอ่องในวังหลวงยังไม่ถูกเก็บกวาด ส่วนไท่ฮองไท่เฮา ย่อมมีผ้าบาทคอย 'ดูแล' ชีวิตบั้นปลายของพระนาง ไม่จำเป็นต้องให้ขุนนาง อย่างพวกเราเป็นห่วง"

เขาพูดเรื่องพวกนี้จบก็ยังไม่ได้ลืมหัวข้อสนทนาก่อนหน้านี้ แย่งแบ่งทอด ครึ่งชิ้นในมือนางพร้อมเอ่ย "แม้วันคลอดที่บอกต่อภายนอกจะโกหก แต่เจ้า ก็ใกล้จะคลอดแล้วจริงๆ หากยังกินต่อไป ไม่ต้องรอให้ผู้อื่นวางยา เจ้า ก็จะถูกขุนบฏรจนตัวโตเองแล้ว! ตั้งแต่วันพรุ่งนี้ไปให้กินผักใบเขียวกับข้าวฟ่าง เท่านั้น หากใครกล้าเอาของมันแฝลลับให้เจ้ากินอีก ข้าจะหาพ่อค้าหาส มาจับขายทิ้งเสีย!"

เห็นได้ชัดว่าประโยคสุดท้ายพูดให้พวกบี๋เฉ่าที่อยู่ด้านนอกห้องฟัง
บี๋เฉ่าอาการตอบสนองฉับไว ได้ยินท่าน้องประกาศเด็ดขาดก็ก้มหน้า
เดินเข้ามา หยิบกล่องขนมยกออกไปอย่างรวดเร็ว

หลิวเหมียนถึงเบ้าปาก ช่วงหลังของการตั้งครมภ์ไม่รู้เพราะเหตุใด
นางจึงกินเก่งมากขึ้นเรื่อยๆ พอได้ยินชุยสิงโจวเอ่ยอย่างเผด็จการเช่นนี้
ก็รู้สึกน้อยอกน้อยใจขึ้นมา "ตั้งครมภ์ลำบากเพียงนี้! ไม่ว่าอะไรก็ไม่ให้กิน
ไม่ว่าที่ใดก็ไปไม่ได้ ได้ยินว่าตอนคลอดจะเจ็บจนร้องหาบิดามารดา มีผู้
วันหน้าท่านหาผู้อื่นคลอดให้เถอะ..."

พูดมาถึงตอนท้ายนางกลับเริ่มสะอึกสะอื้น ชุยสิงโจวเอียงหน้า เห็น
นางร้องไห้จริง ๆ น้ำเสียงก็โชนอ่อนลงมากทันควัน "ผู้อื่นคลอดไหนเลย
จะให้บุตรที่หล่อเหลาเท่าเจ้าคลอด อีกแค่ไม่กี่วันเอง เจ้าอดทนอีกสักหน่อย
ข้าจะเชิญตัวพ่อครัวหลาย ๆ คนมาเตรียมตัวไว้ที่เจวน พอเจ้าอยู่เดือนครบ
เมื่อไร สามารถกินได้เลยเต็มที่ กินจนหัวโตหูใหญ่ข้าก็ไม่รังเกียจ"

หลิวเหมียนถึงได้ยินก็เลิกร้องไห้ทันที คลำหาคันช่องสำริดอันเล็ก
ออกมาจากข้างกาย ก่อนถามอย่างกังวล "เหตุใดกัน ช่วงนี้ข้าอ้วนขึ้นหรือ"

ชุยสิงโจวหอมแก้มนางเอ่ย "อ้วนสักหน่อยก็ดี เวลาหอมมีรสชาติ
มากกว่าเดิม!"

ประโยคนี้ของเขาไม่ได้โกหก ถึงแม้หลิวเหมียนถึงจะเปลี่ยนไปอ้วนขึ้น
เล็กน้อย แต่เวลากอดยิ่งเต็มมือกว่าเดิม ทั้งหอมทั้งนุ่มนวล ดึงดูดใจกว่า
แบ่งทอดมากนัก!

นางเพียงอดกินไม่กี่คำก็ร้องไห้โวยวาย พูดไปแล้วเขายัง 'อดกิน'
มากกว่านางมากนัก เคยร้องไห้ร้องขอตีมนมกับนางหรือไม่

รอนางคลอดบุตรเมื่อไร...ชุยสิงโจวคิดอย่างอดกลั้นไม่ไหว

หลิวเหมียนถึงเงยหน้าก็มองเห็นสันgramคมของเขา หลายวันมานี้ ตอนกลางคืนซุยสิงโจวพลิกตัวกระสับกระส่ายนอนไม่หลับ ลูกไปฝึกวิชา ทำคว่ำจับน้อยใหญ่ตลอดทั้งคืน หลิวเหมียนถึงยอมคาดเดาได้ถึง ความกระหายของท่านอ๋อง

ตอนนี้นางอดใจไม่ไหวลูบคางเขาพลางหัวเราะคิกคัก "มีรัชชาติ ทว่ากินไม่ได้ ท่านอ๋องน่าสงสารยิ่งนัก!"

ซุยสิงโจวมองท่าที่ซุกซนของนางแล้ว พลันก้มหน้ากินแก้มอ่อนนุ่มไป อีกคำใหญ่ๆ

ความเปลี่ยนแปลงภายในวังที่เกิดขึ้นในคำคืนเดียว กำหนดให้ เมืองหลวงในวันรุ่งขึ้นจะต้องมีสภาพอกสั่นขวัญแขวนกันไปทั่ว ทว่า ภายในเรือนของตรอกเล็กๆ ในคำคืนนี้ กลับเป็นคำคืนอบอุ่นสงบสุขชั่วคราว

เช้าวันรุ่งขึ้นข่าวเรื่องสกลกงกับจวนสู่อ๋องถูกปิดตรวจสอบทั้งคืน ทำให้สันสะเทือนไปทั่วราชสำนัก

ขณะเดียวกันเหล่าขุนนางใหญ่คนสำคัญของราชสำนักกว่าครึ่งก็ล้วน ถูกขังอยู่ในวัง ไม่ได้กลับออกมาเสียที

กองทัพของสกลสือกับสกลซุยทยอยกันเดินทางเข้าเมืองหลวง มาสลับการป้องกันกับทหารชุดเดิม ทหารรักษาการณ์ประตู่ตัวเองก็เปลี่ยน สัญญาณแตรกันไปหมด ขุนนางที่สนิทสนมกับสู่อ๋องจำนวนมาก ต่างหายไปในไม่เหินเงา ไม่รู้เป็นตาย

ต่อให้เป็นจวนที่ไม่ถูกผลกระทบไปด้วยก็ยังปิดประตูใหญ่สนิท ปฏิเสธ ไม่รับแขกเพื่อป้องกันเหตุไม่คาดฝัน

แต่เมื่อเทียบกับสถานการณ์ที่บรรดาฮุนยินของจวนอื่นกำลังขวัญหาย

ใช้ชีวิตอย่างหวาดหวั่น จวนไหวหยางอ่องกลับใช้ชีวิตกันอย่างมีความสุข
หลังความทุกข์ผ่านพ้น

คำคั้นนั้นชวนให้คนระส่ำระสายขวัญหาย ตอนได้รู้ว่าน้ำเลือด
ที่ยกออกมาจากในห้องคลอดลั่วนเป็นเลือดหมู ฉูไต่เพยก็เกือบจะให้
หัวหน้าพ่อบ้านแสดงบทลงโทษของตระกูล จัดการบุตรชายกับลูกสะใภ้
ที่มีแต่คำหลอกลวงเต็มปากกันสักครั้ง

หลิวเหมียนถึงประคองหน้าท้องพลงอธิบายให้ฉูไต่เพยฟังถึง
สายสนกลในที่ซ่อนอยู่โดยละเอียดอย่างอ่อนโยน

ตอนเล่าถึงเรื่องอวินเพยที่อยู่ในวังร่วมมือกับสุยอ่อง วางยาเร่งทารกโต
ลงในอาหารที่นางซื้อมาจากข้างนอก ฉูไต่เพยสุดลมหายใจเย็นเข้าไป
เอือกหนึ่งจริงๆ ไม่มีเวลาไปสนใจดำหนิบุตรชายและลูกสะใภ้ที่เล่นละคร
ตบตาแล้ว

อีกอย่างหลิวเหมียนถึงก็อธิบายแล้วว่าเหตุใดจึงปิดบังฉูไต่เพยกับพี่สาว
เป็นเพราะว่าภายในจวนอ่องมีหูตาของสุยอ่องสอดแทรกไว้อยู่ ต่อให้
ก่อนหน้านี้จะคัดกรองไปรอบหนึ่งก็กลัวว่าจะตรวจสอบไม่เข้มงวดพออยู่ดี

เพราะกลัวว่าข่าวจะเล็ดลอดออกไปเลยได้แต่ปิดบังพวกเขา ทำให้
มารดา กับพี่สาวได้รับความตระหนกตกใจ รอเรื่องนี้จบลงพวกเขา
สองสามีภรรยาอย่ามายุ่งเข้าไปยุ่ง

ตอนนั้นหลิวเหมียนถึงเอาเบาะรองที่พันรอบหน้าท้องออก ขนาดหน้าท้อง
เหลือเพียงประมาณฝ่ามือพอดีบอดี้ ดูแล้วไม่ได้น่าตื่นตาตกใจเพียงนั้น
อีก

ถึงแม้ในคืนนั้นฉูไต่เพยจะตกใจจนขวัญหายไปสามส่วน แต่จะมีสิ่งใด
เทียบกับความปลอดภัยของคนในจวนได้ หากถูกทำให้ตกใจหนึ่งครั้ง

สามารถกำจัดพวกคนคิดร้ายเหล่านั้นไปได้ ถ้าอย่างนั้นนางก็เต็มใจถูกทำให้ตกใจอีกครั้ง

และในคืนนั้นผู้ทำตัวลับๆ ล่อๆ ที่อยู่เรือนนอกของจวนต้องแสดงตัวกันออกมาไม่น้อย ตอนที่เมืองหลวงกำลังกวาดล้างปราบปราม เรือนนอกของจวนเองก็จับตัวคนส่งออกไปเช่นกัน

รอขุนนางใหญ่ทุกคนถูกปล่อยตัวจากวังในที่สุด ฮุหยินหลายคนก็ทยอยกันมาเคาะห้วงประตูจวนเองก่อน ล้วนมาเพื่อสืบข่าวเจตนารมณ์ของฮ่องเต้กันทั้งสิ้น

น่าเสียดายที่ชายาไหวหยางฮ่องยังไม่คลอด ด้วยกลัวว่าจะเหน็ดเหนื่อยจึงปฏิเสธไม่ต้อนรับแขกสักคน

เมื่อหิ้วเหมียนถึงเริ่มหาเวลาว่างได้ นางยังสละเวลาสืบข่าวเรื่องชายาสุยฮ่องไปรอบหนึ่ง แม้ภายในจวนสุยฮ่องจะมีคนชั่วช้า ทว่าชายาสุยฮ่องผู้นั้นค่อนข้างน่าเสียดายแล้ว อีกฝ่ายก็แค่แต่งให้กับคนผิด ไม่รู้ว่าสถานการณ์ตอนนี้เป็นอย่างไบบ้าง

ถ้าเกิดอนาคตคนของจวนฮ่องถูกเนรเทศ หิ้วเหมียนถึงหวังว่านางจะพอยื่นมือออกไปช่วยเหลือชายาสุยฮ่องได้บ้าง

ตอนที่นางถามซุยสิงโจว ซุยสิงโจวกลับมองนางแล้วเอ่ย "ข้ารู้ว่าเจ้าสงสารนางที่เป็นคนอ่อนแอ เพราะข้าเคยทำลายชื่อเสียงของนางเลยรู้สึกติดค้างนาง แต่ว่าจริงแล้วไซ้ไร ไซ้ก็ยอมแตก หากเรื่องนี้เข้าเป็นคนตัดสินใจ ไม่ต้องให้เจ้าพูดข้าก็จะไว้ชีวิตนาง แต่...คืนที่สุยฮ่องถูกลงโทษตัวเขาเองปลดสายคาดเอวผูกคอตายไปแล้ว หลังชายาสุยฮ่องกับชื่อจื่อไต้ยินชาวสุยฮ่องเสียชีวิตก็กระโดดบ่อน้ำตายตามไปทันที คนที่ไม่อยู่แล้วเจ้าก็ไม่จำเป็นต้องห่วงใยอีก"

หิ้วเหมียนถึงไต้ยีนแล้วเบิกตากว้างอย่างห้ามไม่ได้ นางเอ๋ย อย่างลั้งเล "สูยอ่อง...ไม่คล้ายคนที่ฆ่าตัวตาย ส่วนชายาสูยอ่องก็ไม่น่า มีนิสัยแข็งกร้าวเช่นนั้น"

คิดถึงว่าตอนแรกสูยอ่องไม่ได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้ พระองค์ก่อนก็ออกบวชไว้ผม คอยสั่งสมกองกำลังมาโดยตลอด เป็น คนมีความมานะอดทนมากเพียงใด เหตุใดเพิ่งจะถูกจับได้ก็สิ้นหวังฆ่าตัวตาย เสียแล้วเล่า

ส่วนชายาสูยอ่อง ตอนที่นางมีข่าวลือว่าถูกโจรตงโจวลักพาตัวไป ยังสามารถหนีชีวิตอยู่ต่อทั้งที่ชื่อเสียงเสียหายได้ ตอนนี้จะพานุตรชาย กระโดดบ่อน้ำเพียงเพราะสูยอ่องฆ่าตัวตายได้อย่างไร

ชุยสิงโจวมองนางก่อนเอ๋ยเรียบๆ "ถึงแม้เจ้าจะเคยเป็นโจร ทว่า เจ้าปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความเมตตาเสมอ ตรงจุดนี้ เจ้า...ยังสู้ผู้อื่นไม่ได้"

วันนั้นคนที่ไม่ยังจวนสูยอ่องมีแต่ทหารของสกุลสือ สถานการณ์จริงๆ เป็นอย่างไรไหวหยางอ่องเองก็ไม่รู้ แต่ก็พอลาดเตาได้ว่าคำคั้นนั้นเป็นคำคั้น ที่รันทดอย่างมาก

คนสกุลสือยอมไม่คาดหวังให้เรื่องอัศจรรย์อย่างหิวอวี๋หลบหนีไปใน ปีนั้นเกิดขึ้นซ้ำอีกครั้งกับบุตรชายของสูยอ่อง ดังนั้นจึงตัดสินใจตัดราก ถอนโคน ไม่เหลือหนทางรอดให้แม้แต่คนเดียว

หิ้วเหมียนถึงรับฟังจนนิ่งเงียบ สุดท้ายทอดถอนใจในใจ เช่นนี้ดูแล้ว คุณชายจื่ออวี๋จะเป็นคนฉลาดที่แท้จริง เพราะรู้ว่าภรรยาแสนดีเช่นใด จึงจะช่วยเหลือเขาครองราชย์ได้ ในปีนั้นต่อให้นางไม่จากไป สุดท้ายคนที่เขา จะแต่งงานด้วยก็ไม่มีทางเป็นนาง

ประโยคนี้เป็นประโยคจากใจจริงของหิ้วเหมียนถึง หากเป็นเรื่อง

สองทัพประจันหน้ากัน ต่อสู้กันซึ่งหน้าละก็ หลิวเหมียนถึงมั่นใจว่านางไม่มีทางตกเป็นรอง เพียงงัดกลยุทธ์ทั้งทางลับและที่แจ้งออกมาให้หมดก็พอ

แต่ความอ้อมหิตระดับวางแผนล่วงหน้าไกลพินลี้ ตัดรากถอนโคนศัตรูในราชสำนัก กระทั่งเด็กน้อยยังไม่ละเว้นเช่นนี้ นางตระหนักว่าตนเองเหมือนจะขาดแคลนความโหดเหี้ยมเช่นนี้อยู่อีกมาก

ตอนที่หลิวเหมียนถึงนั่งเสียบ ชูยสิงโจวเองก็ไม่ได้พูดอะไร เพียงแกว่งถ้วยชาในมือเบาๆ ปล່อยให้ผิวหนังเกิดเป็นระลอกคลื่นน้อยๆ

เวลานั้นภายในห้องเสียบสงบอย่างมาก

รอหลิวเหมียนถึงหลุดออกจากภวังค์ จึงถามว่าชูยสิงโจวคิดเช่นเดียวกับนางใช่หรือไม่

"เมื่อตรองดูโดยละเอียด ถึงแม้แผนการครั้งนี้ของสูยอ่องจะยอดเยี่ยม แต่ล้วนพลาดพลั้งโอกาสแรกไปทุกก้าว หากสาวถึงต้นตอล้วนเป็นเพราะเขากับอวินเพยต่างมองพวกเราเป็นศัตรูอันดับหนึ่ง ทว่ากลับเมินข้ามคนผู้หนึ่งไป..."

หลิวเหมียนถึงไม่ได้พูดต่อ แต่ชูยสิงโจวคาดเดาได้ว่านางอยากจะพูดถึงใคร

สาเหตุที่สูยอ่องพ่ายแพ้ล้วนเป็นเพราะฮว่าผิงที่อยู่ข้างกายอวินเพยเกิดทรยศขึ้นมากะทันหัน

ตอนที่สื่อของเฮาอ้างมาเยี่ยมตนเองที่ตั้งครมภ์ หลิวเหมียนถึงถึงได้ยินพระนางเล่าให้ฟังว่าสมัยที่ขุนอวินเหนียงกับพระนางคบหากันเป็นสหาย สื่อของเฮาเคยช่วยเหลือฮว่าผิงผู้นั้นโดยไม่เจตนาหลายครั้ง ดังนั้นครั้งนี้อวินเพยกับสูยอ่องวางแผนวางยาพิษใส่ร้ายไหวหยางอ่อง ฮว่าผิงรู้ลึกกว่า

ไม่เหมาะสม จึงแอบมาเปิดเผยเรื่องราวกับสื่อของเขา

หลิวเหมียนถึงไม่รู้ว่าสื่อของเขาช่วยเหลือว่าฝังไปมากเพียงใดกันแน่ แต่ว่าครั้งนี้ที่สามารถทำลายแผนการชั่วร้ายของสืออ๋อง ซึ่งลงมือก่อนหน้านี้ อีกฝ่ายไปหนึ่งก้าวได้ ไม่อาจขาดความช่วยเหลือของสื่อของเขาไปจริงๆ

สือเขาที่มองดูใจกว้างรูปร่างอ้วนพระนางนี้ หลังทำลายอำนาจของไท่ฮองไท่เฮา กำจัดสืออ๋องทิ้ง ในที่สุดก็สนับสนุนให้พระสวามีของพระนาง นั่งอยู่บนบัลลังก์สูงศักดิ์ได้อย่างมั่นคง

ตอนนี้ทั่วทั้งเมืองหลวงต่างอิจฉาไหวหยาของอ๋องที่ได้เป็นผู้สนับสนุนฮ่องเต้ การเปลี่ยนแปลงของราชสำนักภายในเมืองหลวงครั้งนี้เขามีความดีความชอบโดดเด่น กลายมาเป็นเสาหลักของฮ่องเต้ในการดูแลราชสำนัก

แต่หลิวเหมียนถึงกลับรู้สึกว่าได้แม่น้ำอาายังคงมีคลื่นลับไหลแรง ไม่อาจลดความระวังตัวลงได้

สกุลกษัตริย์ไท่ฮองไท่เฮาเป็นผู้นำไม่ได้เพียงหยั่งรากลงในราชสำนักเพียงวันสองวัน ได้ยินว่าแม้ไท่ฮองไท่เฮาจะถูกกักบริเวณในวังเล็ก ก็ยังมีฮ่องเต้หลายคนถวายฎีกาขอให้ฮ่องเต้อนุญาตให้พวกเขาเข้าพบไท่ฮองไท่เฮา จะได้ให้ราษฎรในใต้หล้าสบายใจด้วย

นี่เป็นเรื่องของตำหนักใน สื่อของเขารู้สึกลำบากใจจึงคิดอยากหาคนมาปรึกษา ดังนั้นจึงมีพระราชเสาวนีย์เรียกตัวหลิวเหมียนถึงเข้าวัง

137

พูดตามตรงหลิวเหมียนถึงไม่อยากไป
เรื่องอย่างการตัดสินใจแทนของเธอไม่ใช่อะไรที่ภรรยาขุนนางอย่างนาง
สะดวกตัดสินใจจริงๆ

หากไปแล้ว ไม่ว่าสุดท้ายสื่อของเธอจะตัดสินใจอย่างไร ก็ล้วนจะเป็น
ความคิดของนางทั้งสิ้น ความรับผิดชอบเช่นนั้นนางไม่อยากรับไว้สักนิด

แต่ว่าสื่อของเธอเรียกพบนางในช่วงเวลาเช่นนี้ นางก็ไม่อาจอ้างว่า
รู้สึกร่างกายหนักอึ้งไม่สะดวกเข้าเฝ้า คำปฏิเสชนั้นดูชัดเจนเกินไป

ทูลสิ่งใจกลับไม่ได้เป็นกังวลเท่านั้น "คิดว่าสองเธอคงไม่มีพระประสงค์
ให้ขุนนางเก่าแก่เหล่านั้นพบไท่ของไท่เฮา แต่ว่าก็ทรงไม่อยากแบกรับ
ความรับผิดชอบเพียงลำพัง เลยตามตัวเจ้าไปช่วยแบ่งเบา ในเมื่อเป็นเช่นนั้น
ก็ยอมรับความผิดนี้ไปเถอะ ไปตามพระราชเสาวนีย์ จากนั้นอ้างว่าไม่สบาย
รีบกลับมาทีพอ ข้าจะไปกับเจ้า รอเจ้าอยู่นอกประตูวัง"

ในเมื่อตัดสินใจจะแบกรับความผิดนี้แล้ว หลิวเหมียนถึงจึงเปลี่ยนชุดอย่างฉับไว จากนั้นขึ้นรถม้าไป

แต่ว่าบุตรในครรภ์ของหลิวเหมียนถึงกลับช่วยตัดสินใจอย่างยอดเยี่ยมให้กับบิดามารดาที่เตรียมใจโศกเศร้าไว้แล้ว

ตอนที่รถม้าแล่นโยกเยกตามถนนหินไปถึงหน้าประตูวัง หลิวเหมียนถึงพลันครรภ์เดินขึ้นมา...

อาจเพราะถูกรถม้าโยกจนน้ำคร่ำแตก หลิวเหมียนถึงรู้สึกวาท่อนล่างของตนเองร้อนผ่าว บนรถม้าเริ่มเปียกชุ่มเป็นวงกว้าง

บรรดาขันทีที่มารอรับหน้าประตูวังล้วนแตกตื่น รีบวิ่งจ้ำละหวั่นกันเข้าไปตามตัวหมอลหวงมาทำคลอด

ผลปรากฏว่าระหว่างที่หมอลหวงผู้นั้นวิ่งจนหมดแรง ยังไม่ทันไปถึงหน้าประตูวัง ไหวซังเซี่ยนจู่ก็คลอดเรียบร้อยแล้ว! เสียงร้องไห้ในรถม้านั้นดังสะท้อนฟ้าดิน

ช่วงเวลาทั้งหมดไม่ถึงเวลาหนึ่งกาน้ำชาด้วยซ้ำ

ทำเอาขันทีที่อยู่ข้างนอกรถม้าร้อนใจจนมือสั่น "โอ๊ย ให้ตายเกิด พระชายาท่านอดกลั้นสักหน่อย ไฉนเลยจะมีอย่างท่าน บอกจะคลอดก็คลอดเลย!"

ก่อนหน้านี้ซุ่ยสิงโจวเองก็เคยจินตนาการถึงความทรมานตอนที่หลิวเหมียนถึงคลอดเช่นกัน แต่ไม่คิดเลยว่านางจะคลอดออกมาได้รวดเร็วเพียงนี้!

ตัวหลิวเหมียนถึงเองก็โง่งมไปหมดแล้ว ความเจ็บปานขาดใจที่พูดถึงกันเล่า เหตุใดรู้สึกเพียงว่าท้องโล่งสบายขึ้น ทารกก็มุดออกมาทั้งอย่างนี้แล้ว?

สุดท้ายหลังหมอลงจัดการกับรึกเด็กอย่างง่ายดาย และเมื่อชยุสิงใจ
กับคนเฝ้ารถม้าใช้ผ้าห่มปูผ้ามาปิดช่องหน้าต่างกับประตูรถม้าทั้งหมดเสร็จ
ก็บังคับรถม้าแบบไม่ให้ลมเล็ดลอดเข้ามาตรงยาวไปถึงเรือนของหลิวเหมียนถิง
หลิวเหมียนถิงถึงได้อุ้มทารกลงจากรถม้าเข้าห้องไปอยู่เดือนเหมือนคนไม่มี
เรื่องอะไร

ฉู่ไท่เพยได้ยินข่าวว่าหลิวเหมียนถิงคลอดบุตรที่หน้าประตูวังก็รีบเร่ง
เดินทางมาภายใต้การประคองของสาวใช้ ก่อนถามชยุสิงใจ "คลอดออกมา
เป็นบุตรชายหรือบุตรสาว"

ผลปรากฏว่าไหวหยางต้องนั่งอิงไปอย่างหาได้ยาก เมื่อครู่นี้เขายุ่งจน
หัวหมุน สนใจแต่ถามว่าหลิวเหมียนถิงสบายดีหรือไม่ เพียงชำเลื่องมอง
ก่อนเล็กน้อยๆ ตัวเปี้ยกปอนที่อยู่ในเสื้อคลุมของหลิวเหมียนถิงอย่างรีบร้อน
ไม่ได้สนใจโดยสิ้นเชิงว่าทารกเป็นเด็กชายหรือเด็กหญิง

ฉู่ไท่เพยทนมองสภาพโง่งมไม่พูดไม่จาของบุตรชายไม่ไหว นาง
ผลักอีกฝ่ายให้หลบออกแล้วเดินตรงเข้าไปในห้อง

ขณะนั้นแม่นมที่เชิญตัวมาล่วงหน้ากำลังอาบน้ำให้กับทารก เห็น
ฉู่ไท่เพยเข้ามาก็ยิ้มเอ่ย "ยินดีด้วยเจ้าคะไท่เพย ยินดีด้วยเจ้าคะท่านองค์
พระชายาพวกเราให้กำเนิดบุตรชายออกมาเจ้าคะ!"

ฉู่ไท่เพยมองดูแขนขาอ่อนแอเป็นมัดๆ กันจ๋าม่าเป็นก้อน เพียงมองดู
ก็รู้ว่าเป็นเด็กชายแข็งแรงคนหนึ่ง ถึงแม้ท้องของหลิวเหมียนถิงจะดูไม่ใหญ่ แต่
เด็กน้อยคนนี้ก็ไม่ได้ตัวเล็ก ฉู่ไท่เพยพนมสองมือขอบคุณสวรรค์ที่คุ้มครองให้
แม่ลูกปลอดภัยกันทั้งคู่

ยามนั้นชยุสิงใจเองก็เดินเข้ามารับบุตรชายในผ้าอ้อมจากมือแม่นม
มองดูดวงตาที่ยังไม่ลืมของเขากับริมฝีปากเล็กๆ ที่อำหุบนานนม สภาพ

ดูคล้ายเขาอย่างมาก

หลิวเหมียนถึงกับซุกซิงโจวจิตกันไว้แต่แรกแล้วว่าหากเป็นบุตรชาย จะตั้งชื่อเล่นให้ว่า 'เสี่ยวอีเออร์'

ตอนนี้เสี่ยวอีเออร์ว่านอนสอนง่ายอย่างมาก หลังหลิวเหมียนถึง รับทารกน้อยมาจากมือซุกซิงโจว เด็กชายก็ซุกอยู่ในอ้อมอกหลิวเหมียนถึง ตลอดเวลา นางกอดก้นกลมๆ อบอุนอ่อนนุ่มไว้ด้วยความรู้สึกเสมือนฝันไป ไม่หาย เมื่อเช้ายังอยู่ในห้องอยู่เลย ตอนนี้มันนอนอยู่ในอ้อมแขนแล้วหรือ

ดูให้เพยไม่ยากกรบกวบลูกสะเฝ้าพักผ่อน หลังได้กอดหลานชายแล้ว ก็เดินออกไปอย่างพึงพอใจ

ซุกซิงโจวยืนเสียบๆ อยู่ด้านข้างมองหลิวเหมียนถึงที่อุ้มบุตรชาย ก่อนจะโอบกอดนางอย่างอดไม่ได้ พร้อมจุมพิตลงบนหน้าผากนาง "ลำบากเจ้าแล้ว..."

พูดถึงเรื่องลำบากหลิวเหมียนถึงคลอດงายเสียจนละอายใจ ได้ยิน คำว่า 'ลำบาก' แล้วนางไม่กล้ารับไว้ บ่นพึมพำ "คลอດงายเพียงนี้ กลายเป็น แม่ว้าวไปแล้วจริงๆ..."

ทารกในอ้อมอกนางคล้ายเข้าใจคำพูดของมารดา กลับยกมูมปาก ทั้งที่ตาปิด ดูคล้ายกำลังอมยิ้มอยู่

หลิวเหมียนถึงสะกิดศีรษะน้อยๆ ของเขาแล้วเอ่ย "ยังกล้ายิ้มอีก! เจ้าคนเดียวเลยทำแม่ขายหน้าครั้งใหญ่ วันพຼ່ງนี้ทั่วทั้งเมืองหลวงก็จะรู้เรื่อง ที่ข้าคลอດบุตรหน้าประตຼวังแล้ว"

ซุกซิงโจวหอมแก้มบุตรชายตนเอง "เด็กดีช่วยล้างมลทินให้บิดา คนต่างลือกันว่าตอนที่มารดาเจ้าคลอດเจ้าจะต้องตกเลือดแน่ๆ ผลปรากฏว่า เพียงนั่งรถม้าโยกเยกก็คลอດเจ้าออกมาได้! วันหน้าหากเจ้าเป็นเด็กดี บิดา

ก็จะดีกันเจ้าให้น้อยลงสักหน่อย!"

หลิวเหมียนถึงมองหนึ่งผู้ใหญ่หนึ่งทารกที่เหมือนออกมาจากแม่พิมพ์เดียวกันแล้วก็ยิ้มหวานอย่างอดไม่ได้

การเกิดของเสี่ยวอ้อเอ๋อร์ช่วยตัดปัญหาให้มารดาเขาไปได้ไม่น้อย อย่างน้อยที่สุดนางก็ไม่ต้องเข้าวังไปช่วยสื่อสองเขาออกความคิดเห็นแล้ว แต่ว่ากลับมีของพระราชทานจากในวังส่งมาเป็นคันรถแทน

สื่อสองเขาได้ยินเหตุการณ์เสียงอันตรายที่ชายาไหวหยางต้องให้กำเนิดบุตรบนรถม้าหน้าประตูวังก็รู้สึกผิดอย่างมาก สั่งให้คนเตรียมของบำรุงเครื่องราชบรรณาการ รวมถึงของเล่นที่พระราชทานให้ชื้อจื่อน้อยส่งมายังจวนอ้อมเต็มไปหมด

สภาพการณ์เช่นนี้มากพอจะแสดงให้เห็นว่าสื่อสองเขา กับชายาไหวหยางอ้อมสนิทสนมกันมากเพียงไร

ภายใต้ความโปรดปรานเช่นนี้ ไม่มีผู้ใดกล้าแต่งเรื่องในอดีตระหว่างไหวซังเขียนจู่ตอนเป็นโจรกับฮ่งเต๋นหลิววี้จี้ รอลเสี่ยวอ้อเอ๋อร์ครบเดือนคนที่มามอบของขวัญที่จวนก็มีมากมายนัก

หลิวเหมียนถึงมองรายการของขวัญแล้วไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนเองมีมิตรภาพกับผู้คนมากมายเพียงนี้

สื่อสองเขาเองก็มาเยี่ยมหลิวเหมียนถึงด้วยตนเอง กระทั่งโอรสยังตามมาด้วย ยืนอยู่ข้างเปลโยก ใช้นิ้วมือจิ้มแก้มนุ่มนวลของชื้อจื่ออย่างใคร่รู้ ทั้งยังตะโกน "เสด็จแม่ เขาตัวอ้วนกว่าน้องสาวข้าอีก!"

เสี่ยวอ้อเอ๋อร์อ้วนมากจริงๆ

หลิวเหมียนถึงยืนหยัดป้อนนมด้วยตนเอง น้ำนมยังมีมากเกินพอดังนั้นเสี่ยวอ้อเอ๋อร์จึงดื่มจนแขนรากับปล้องบัว บนมือน้อยอ้วนท้วนเอง

ก็มีแต่รอยยิ้ม

แต่ว่าสื่อของเฮากลับดูฝ่ายผมลงไม่น้อย พอถามถึงได้รู้ว่าช่วงนี้ หลิวอี้ว์ร่างกายไม่สู้ดี จำเป็นต้องให้สื่อของเฮาช่วยตรวจรักษาแทน เมื่อเป็นเช่นนั้นสื่อของเฮากลั้บตรากตรำงานหนักจนฝ่ายผมลงแล้ว

สื่อของเฮาแสดงออกว่าอิจฉาหลิวเหมียนถึงที่อยู่เดือนจันโบหน้าอวอิมอย่างมาก "สตรีเราควรเป็นอย่างพระชายา ไม่ต้องเป็นกังวลกับเรื่องอะไรทั้งนั้น ทุกวันนี้ผู้อื่นต่างอิจฉาข้าที่เป็นนายหญิงแห่งหกตำหนัก แต่ข้ากลับคิดถึงความสุขในเรือนเล็กๆ ของตนเองสมัยตอนเพิ่งอภิเษกสมรสกับฝ่าบาทมากกว่า"

หลิวเหมียนถึงเอ่ย "หม่อมฉันมีอันใดให้น่าอิจฉากันเพคะ ทุกวันนี้ อยู่เดือนจันโบหน้าอวอิมอยู่แล้ว ไม่รู้วาระะยะนี้ภายในเมืองหลวง มีเรื่องแปลกใหม่อะไรเกิดขึ้นบ้างหรือไม่"

สื่อของเฮาถอนหายใจ "จะมีเรื่องแปลกใหม่อะไรได้เล่า ก็มีแต่ขุนนางเก่าแก่วิวยายจะขอพบไท่ฮองไท่เฮาทุกสามวันห้าวัน แต่พระวรกายของไท่ฮองไท่เฮาไม่สู้ดี จะทนเหน็ดเหนื่อยได้เพียงไร เหตุเปลี่ยนแปลงในวังครั้งนี้สกุลกงมีส่วนร่วมด้วยมาก ไม่ว่าอย่างไรฝ่าบาทก็ต้องทรงจัดการ บ้างกันไม่ให้ผู้อื่นเกิดใจเกอวกบฏขึ้นอีก แต่ไม่รู้ว่าใครกลับแพร่ข่าวลือว่าฝ่าบาทมิใช่สายเลือดราชสกุล ทำร้ายเสด็จลุงอย่างสุขยอ่อง..."

หลิวเหมียนถึงขมวดคิ้วเอ่ย "มีแต่คำพูดที่คนสารเลวจะพูดออกมาได้ ทั้งสองพระองค์อย่าได้รำคาญพระทัยด้วยเรื่องนี้เลยเพคะ ชาวบ้านใช้ชีวิตอยู่กันอย่างสงบสุขจึงจะสำคัญ เรื่องราวภายในวังหลวงเกี่ยวอันใดกับพวกเขาด้วย"

สื่อของเฮายิ้มเอ่ย "หากขุนนางในราชสำนักล้วนเข้าใจเหตุผลอย่าง

พระราชยาได้ก็ดี เจ้าเองก็อยู่เดือนครบแล้ว วันหน้าเข้าวังไปเยี่ยมข้าบ่ออย่า
ด้วยเล่า!"

หิ้วเหมียนถึงยืมน้อยๆ รับปาก แต่ว่าจากที่นางรู้ ฮองเฮาไม่น่าจะ
ต้องการใครมาอยู่เป็นเพื่อน เรื่องราวทั้งภายในวังและนอกวังล้วนต้องให้
พระนางคอยดูแลทั้งสิ้น

ไม่รู้เหตุใดขุนอวินเหินยงผู้นั้นถึงยังมีชีวิตอยู่ เพียงแค่ถูกขังอยู่ใน
ตึกนักเข็น ขาดเสื้อผ้าและอาหาร สกูลสีนอกจากรับมือกับสกูลกงแล้ว
ก็กำลังเบียดอำนาจคนเก่าแก่ของตำหนักบูรพาออกไปทีละนิด โดยเฉพาะ
สกูลขุนเองก็ถูกชำระบัญชีไปด้วย

เมื่อเป็นเช่นนี้จึงกลายเป็นสกูลสีกับไหวหยางอ่องที่รักษาสมดุล
อัครรรยนี้เอาไว้

ช่วงที่หิ้วเหมียนถึงอยู่เดือน พี่สะใภ้เหลียนปิงหันกับท่านน้ำเหลียน
ของนางแะมาหาอยู่หลายครั้ง

ตอนที่สุยอ่องแอบเคลื่อนย้ายกำลังทหารผ่านหมู่บ้านชิงเฟิง เป็น
คนของท่านห้าชยุสิ่งดีที่พบเห็นเข้าแล้วนำข่าวมาบอกท่านห้า ท่านห้ารู้สึกว่
ผิดปกติจึงส่งคนมาบอกต่อไหวหยางอ่อง ไหวหยางอ่องถึงได้มีการเตรียมการ
ล่วงหน้า

น้ำใจนี้หิ้วเหมียนถึงยอมรับไว้แทนท่านอ่อง ดังนั้นถึงแม้ท่านน้ำเหลียน
จะยังไม่ลดทอนกลิ่นอายปากตลาด แต่หิ้วเหมียนถึงเองก็ยิ้มแย้มรับมือ
อย่างมีมารยาท พร้อมถามด้วยว่าพี่สะใภ้ตั้งใจจะมีบุตรเมื่อไร

เมื่อยกเรื่องนี้มาพูดอารมณ์ดีดีพอของท่านน้ำเหลียนก็ทะลั๊กพริ้งพรุ
ออกมาอีกครั้ง "พูดไปเขาเองก็เป็นคุณชายจวนอ่อง จะออกไปตะลอน
ข้างนอกตลอดเพื่อเงินทองกำไรน้อยนิดไปไย ข้าละอายจะพูดกับผู้อื่นว่า

บุตรเขยตนเองเป็นพี่ชายของไหวหยางอ่องด้วยซ้ำ เจ้าว่ามาสิว่าบุตรชายท่านอ่องคนใดจะต้องทำการค้าหาเลี้ยงชีพจนวันๆ ไม่กลับบ้านเช่นนี้ หากบุตรสาวข้าตั้งครมร์จริงๆ กลับจะให้คนนอกติดสินบนทาแทน!"

ท่านน้ำเหลียนปากร้าย เหลียนปิงหลันยอมรักษาสีหน้าไว้ไม่ค่อยอยู่ เพียงหาช่องว่างถลึงตาใส่มารดาตนเอง

หลิวเหมียนถึงฟังออกถึงความนัยในคำพูดของท่านน้ำเหลียน กลับช่วยมอบทางลงให้พี่สะใภ้อย่างทันท่วงที "พี่สะใภ้อายุยังน้อย ไม่ต้องรีบร้อนหรอก หลังกลับไปข้าจะคุยกับท่านอ่องดูว่ามีตำแหน่งในที่ว่าการใดค่อนข้างสบายบ้างหรือไม่ หากให้พี่หำรับเบี่ยรายเดือนมันคงได้ก็ไม่ต้องออกไปลำบากข้างนอกเช่นนั้นแล้ว"

เหลียนปิงหลันรีบเอ่ย "พระชายาอย่าได้พูดกับท่านอ่องเชียว... ก่อนหน้านั้นญาติพี่น้องสกุลเหลียนจำนวนมากต่างรบกว่นท่านอ่อง ตอนนี้หากยังรบกว่นอีกจะไม่ค่อยเหมาะสม..."

หลิวเหมียนถึงลูบหลังก้านเนื้อน้อยที่ใช้ตัวไปมาในอ้อมกอด ก่อนยิ้มน้อยๆ เอ่ย "นี่เป็นการช่วยคนสกุลซุ่ยเอง จะเทียบกับเมื่อก่อนได้อย่างไร เพียงแต่พี่หำมีอาการเจ็บป่วยที่ขา เกรงว่ายากจะเป็นขุนนาง ทว่าหาตำแหน่งอาลักษณ์สบายๆ สักตำแหน่งในที่ว่าการก็ไม่ใช่เรื่องยากอะไร"

ท่านน้ำเหลียนฟังคำพูดนี้แล้วแอบกระซิบหู อะไรเรียก 'ช่วยคนสกุลซุ่ยเอง' หรือว่าสกุลเหลียนของนางไม่ใช่ญาติของสกุลซุ่ยหรือไร แต่ว่าประโยคนี้เพียงติดอยู่ในลำคอไม่กล้าพูดออกไป

ตั้งแต่นางรับรู้ตัวตนที่แท้จริงของหลิวเหมียนถึงผู้นี้ก็ได้อบสืบข่าวเกี่ยวกับเรื่องของลู่วินแห่งภูเขาหย่งซานต่ออีกเล็กน้อย

พอรู้ประวัติความเป็นมาแล้ว เรียกว่าน่าตกใจจนท่านน้ำเหลียน

ขวัญหนีกระเจิงจริงๆ ส่วนใหญ่ข่าวลือเกี่ยวกับโจรป่ามักเกินจริงอยู่แล้ว เช่นเรื่องอย่างถลกหนังคน จุดโคมลอย* ซ้ำแหละคนทั้งเป็น ถึงขั้นมีเรื่องเล่าว่า ลูเหวินแห่งภูเขาหยิงซานดื่มเลือดคนดับกระหายอีกด้วย

ตอนนี้หิ้วเหมียนถึงเพียงซิงตาใส่เบาๆ ท่านน้ำเหลียนก็รู้สึก ว่าจะเป็นตะคริวแล้ว ได้ยินว่าอวีนเพยในวังผู้นั้นเป็นศัตรูคู่อาฆาตของ หิ้วเหมียนถึง ตอนนี้ถูกจับขังอยู่ในตำหนักเย็น สภาพเนื้อตัวเน่าและ ออมีผู้ตาย ไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นฝีมือของหิ้วเหมียนถึงหรือไม่

ในเมื่อนางสนิทกับสื่อฮองเฮาผู้เมตตาใจกว้าง หากนางคิดแก้แค้น อวีนเพยล่ะก็ น่าจะทางสะดวกอย่างยิ่ง

เมื่อเกิดความยำเกรงเช่นนี้ ท่านน้ำเหลียนจึงลดทอนคำพูด แปลกประหลาดยามอยู่ต่อหน้าหิ้วเหมียนถึงลงไปมาก

ขณะที่เหลียนปึงหลันยอมขอบคุณความปรารถนาดีของชายาต้อง กล่าวว่าท่านห้านั่งเรือกลับมาเมื่อไรจะมาขอบคุณที่จวนด้วยกัน

ในเมื่ออยู่เดือนครบกำหนดแล้วหิ้วเหมียนถึงยอมยอกออกไป เดินเล่นข้างนอก โดยเฉพาะไปหาพี่น้องที่สำนักคัมภีร์ ช่วงที่ผ่านมานางอุดหนุน แพบ่าย ตอนนี้นับว่าได้ปลดปล่อยภาระ สามารถไปไหนมาไหนได้อย่าง อิสระเสรีเสียที

พูดไปสี่พี่น้องเหล่านั้นออกจะผิดต่อคำว่า 'จงรักภักดี' อยู่บ้าง นับตั้งแต่นางช่วยพวกเขาออกมาจากคุก หลังได้พบหน้ากันสั้นๆ ก็ไม่ได้ยิน ข่าวคราวของพวกเขาอีก กระทั่งงานเลี้ยงครบเดือนของเสี่ยวอีเอ๋อริยังไม่เห็น พวกเขาสี่คนกับพี่น้องในสำนักคัมภีร์โผล่หน้ามา

แต่นางคิดว่าบางทีพวกเขาอาจออกไปทำงานข้างนอกซึ่งก็นับว่าปกติ

* จุดโคมลอย เป็นวิธีการลงโทษสมัยโบราณ นักโทษจะถูกเปลี่ยนไปคลุมด้วยกระสอบ จากนั้น ถูกจับแขวนไว้แน่น เมื่อตกตึกจะถูกจับมัดอยู่บนท่อนไม้สูง จากนั้นจุดไฟเผาตั้งแต่เท้าขึ้นมา

ดังนั้นครั้งนี้หิ้วเหมียนถึงจึงให้พวกปี่เฉ่าเตรียมไข่มงคลกับลูกอมมงคล
ไปด้วย ตั้งใจจะให้พรรคพวกในวันวานได้รับบรรยากาศมงคลเช่นกัน

ตอนที่ไปถึงหน้าสำนักคัมภีร์ หิ้วเหมียนถึงกลับต้องยืนจ้องอย่างโง่มน
นางเห็นหน้าประตูใหญ่ของสำนักคัมภีร์แปะกระดาษของการ ประต
ูถูดยุติโทษอย่างมาก จากสภาพแล้วไม่ได้เพิ่งถูกปิดมาเพียงวันสองวัน

138

หลิวเหมียนถึงจ้องมองตราประทับของที่ว่าการเมืองหลวงบนกระดาษ
อยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นไปถามร้านข้างๆ ว่าเกิดอะไรขึ้นกับสำนักคุ้มภัยแห่งนี้

คนในร้านหุดคอ ตอบอีกกว่าไม่รู้ เพราะว่าแต่ก่อนหลิวเหมียนถึง
ไม่ค่อยได้มาที่สำนักคุ้มภัยเท่าไร คนรอบข้างเองก็ไม่ว่านี่คือชายา
ไหวหยางต้องผู้มีชื่อเสียงโด่งดังของเมืองหลวง

หลิวเหมียนถึงครุ่นคิดแล้วเดินเข้าไปในร้านแป้งชาวด่านข้าง หลังซื้อ
แป้งชาดไปสืบทว่ากล่อกก็ตีสันทกับเจ้าแ่เนี้ยได้สำเร็จ ทั้งยังพูดว่าภายใน
สำนักคุ้มภัยข้างๆ มีญาติผู้พี่ห่างๆ ของนาง นางหาตัวคนไม่เจอ รู้สึกร้อนใจ
ยิ่งนัก

เจ้าแ่เนี้ยผู้นั้นเห็นหลิวเหมียนถึงที่มีรูปโฉมอ่อนหวานขอบตา
แดงระเรื่อก็ชวนให้รู้สึกสงสารจับใจ คล้ายกำลังตามหาญาติผู้พี่ที่มี
สายสัมพันธ์อันดีมาตั้งแต่เด็ก ดังนั้นนางจึงใจอ่อน ยอมพูดออกมา "ได้ยินว่า

เจ้าของสำนักคัมภีร์ถูกจับเพราะเป็นโจร ตอนหลังถึงจะถูกปล่อยตัวออกมา แต่พอวันถัดมาเรือสินค้าก็ถูกกักไว้ บรรดาพี่น้องพวกนั้นเองก็ถูกขับไล่ ออกจากเมืองหลวงไปแล้ว สภาพตอนไปเรียกได้ว่าดูไม่ได้ อย่างกับสุนัขเสียบ้านถูกไล่ที่ ถูกจับขึ้นรถลากออกไปนอกเมืองกันหมด..."

หลิวเหมียนถึงเบิกตากว้างก่อนเอ่ยขอบคุณแก่แก่นี่แล้วมุ่นหน้าไปยัง ที่ว่าการเมืองหลวงทันที

บรรทม้าหลิวเหมียนถึงถามสาวใช้สี่คนข้างกายว่าช่วงที่นางใกล้คลอด เคยมีคนของสำนักคัมภีร์มาหานางหรือไม่

สาวใช้สี่คนตอบอย่างซื่อสัตย์ว่าไม่มี หลิวเหมียนถึงแหมปาก รู้สึกว่า พวกเขาถูกขับไล่ออกไปเสียๆ ทว่าไม่คิดหาวิธีแอบเข้าเมืองมาบอกนาง นี่ไม่คล้ายนิสัยของสี่พี่น้อง

รอไปถึงที่ว่าการ ผู้ว่าการเมืองหลวงได้ยินเรื่องชายาโหวหยางอ๋อง มาสอบถามบางอย่างก็วิ้งเหยาๆ ออกมาต้อนรับทันที

หลิวเหมียนถึงเอ่ยขอบคุณผู้ว่าการเมืองหลวงที่คอยช่วยเหลือร้านค้า จำนวนมากในชื่อตนเอง จากนั้นถามว่าสำนักคัมภีร์ทำความผิดอะไรกันแน่ ถึงได้ถูกปิด

ผู้ว่าการเมืองหลวงกะพริบตาปริบๆ ครุ่นคิดอย่างตั้งใจ ทั้งยังให้ ที่ปรึกษาหน้าเอกสารคดีมาตรวจสอบ ตรวจจอยู่จนาค่อนวันถึงได้เอ่ย "พระชายา ในสินค้าที่สำนักคัมภีร์นำไปส่ง ตรวจจพบพบสินค้าส่วนตัว ผิดกฎหมายติดต่อกันหลายครั้ง แม้จะเป็นสำนักคัมภีร์ที่ท่านเปิด แต่ก็ต้อง ปฏิบัติตามกฎหมาย ชำนาญไร้หนทางจึงได้แต่ปิดสำนักคัมภีร์..."

หลิวเหมียนถึงฟังจบแล้วเอ่ยถาม "ผู้คัมภีร์ของที่นี่ถูกได้เท้าจับตัวไป หรือ"

ผู้ว่าการเมืองหลวงมีสีหน้าลำบากใจ "เพียงลงโทษปรับเงิน มิได้จับตัวคน คดีนี้นานเกินไป ข้าน้อยเองก็จำไม่ค่อยได้..."

ขณะนั้นมีเจ้าหน้าที่แกล้งวิ่งหอบมารายงาน "ตะ...ใต้เท้า สุหยินล้มป่วย ต้องให้ท่านรีบกลับจวนไปดูแลขอรับ!"

ผู้ว่าการเมืองหลวงได้ยืนยันว่าสุหยินป่วย ทางตามีความดีใจที่ปิดไม่มิด เขาเอ่ยอย่างโล่งอกเหมือนได้ปลดภาระหนักอึ้ง "ข้าจะกลับจวนทันที!"

พูดจบก็หันกลับมามองหลัวเหมียนถึงด้วยสีหน้าลำบากใจต่อ ยามนี้หลัวเหมียนถึงเองก็ไม่มีใจจะมองการแสดงปาหี่ของใต้เท้าผู้ว่าการเมืองหลวงอีก ดังนั้นหลัวเอ่ยกับผู้ว่าการเมืองหลวงตามมารยาทนางที่ขึ้นรถม้าออกคำสั่งทันที "กลับจวน!"

รอกกลับไปถึงจวน ชูยสิงโจวยังไม่ได้กลับมา

วันนี้ภายในวังมีงานเลี้ยง แต่เพราะหลัวเหมียนถึงต้องคอยให้มนบุตรไม่อาจดื่มสุราได้ นางจึงปฏิเสธงานเลี้ยงไป

ดังนั้นหลังขายาต้องเปลี่ยนเสื้อผ้า เวลาที่เหลือก็นำมาใช้สอบสวน บ่าวเฝ้าประตูในจวนอ่อง

ตอนแรกบ่าวเฝ้าประตูพวกนี้ยังปากแข็ง บอกว่าไม่มีคนของสำนักคุ้มภัยอะไรนั่นมาหาพระขายา

แต่ว่ารอขายาอ่องสีหน้าเคร่งขรึมลง หยิบกลืนอายุกดดันผู้คนของราชสกุลเข้านมา เตรียมมีดเฆาะกระตุก ดูท่าทางตั้งใจจะถลกหนังจุดโคมลอยท้ายที่สุดก็มีคนทนไม่ไหวยอมสารภาพ "ก่อนหน้านี้ดีที่ต้องครึกษ์เรือนนอกสู่อี้เคยมาหาพระขายาจริง ๆ ขอรับ แต่ท่านอ่องสั่งไว้ว่าเรื่องจุลกิกพวกนี้ห้ามนำมารบกวนพระขายาที่กำลังดูแลครวั ดังนั้นพวกบ่าวเลยไปรายงานท่านอ่องแทน ท่านอ่องให้คนจับตัวสู่อี้แล้วโยนพวกเขาออกไปจากเมืองแล้วขอรับ..."

หลิวเหมียนถึงไต่สวนไปรอบหนึ่งก็ทำความเข้าใจได้กระจ่างในที่ที่สุด เป็นไหวหยางอ๋องส่งคนไปปิดสำนักคุ้มภัย ทั้งยังขับไล่พี่น้องทั้งสี่คน ออกจากเมืองไปจริง ๆ

ปี่เฉา มองสีหน้าเคร่งขรึมของพระชายาก็รู้ว่านางโมโหแล้วจริงๆ จึง เอ่ยกล่อมเสียงเบา "ที่ท่านอ๋องไม่บอกพระชายาก็คงเพราะกลัวว่าท่าน จะเป็นห่วง บ่าวเห็นว่าตั้งแต่พระชายาเจอสีพี่น้องพวกนั้นก็ต้องคอย ช่วยแก้ปัญหาให้พวกเขาทุกวัน พวกเขาจากไปเองก็ดี จะได้ไม่ลำบาก ถึงพระชายา..."

ปี่เฉาพูดไปได้ครึ่งทางเห็นหลิวเหมียนถึงถลึงตามองนางอย่างเย็นชา ก็ตกใจจนไม่กล้าพูดต่ออีก

รอเข้าสู่ยามวิกาลไหวหยางอ๋องที่เมาน้อยๆ กลับมาถึงจวนในที่ที่สุด เมื่อเขาลงจากรถม้าก็มีคนมารายงานเรื่องพระชายาสอบถามถึงสำนักคุ้มภัย ทันที

พอไหวหยางอ๋องกลับถึงห้อง เสี่ยวอี่เออร์เพิ่งตื่นนอนมเสร็จ กำลัง นอนหลับสนิทด้วยแกำพองป่อง หลิวเหมียนถึงสวมชุดคลุมตัวหลวม สบายเสื้อหย่อนคล้อย ผมยาวบัดลงมาที่ฝั่งหนึ่งของหัวไหล่ แขนผอมเพรียว กำลังอุ้มทารกตัวอ้วนกลม ภายใตแสงสลัวย้อมเป็นเสน่ห์เฝ้ายวนตา

น่าเสียดายที่หญิงงามสะพรั่งกลับใช้สายตาเย็นเยือกจับจ้องมองเขา

ไหวหยางอ๋องปล่อยให้สาวใช้ปลดเสื้อนอกเขาอย่างใจเย็นเป็นธรรมชาติ หลังล้างมือกลั้วปากเปลี่ยนชุดเสร็จก็ไปนั่งลงข้างหลิวเหมียนถึง รับตัว บุตรชายที่นอนหลับสนิทส่งให้แม่นมอย่างระมัดระวัง ก็ได้โอบหลิวเหมียนถึง เอ่ย "ไต่ยินว่าวันนี้พระชายาเปิดการไต่สวน ทั้งยังจะจุดโคมลอยด้วย?

บ่าวเฝ้าประตูถูกเจ้าทำให้ตกใจไม่เบา เห็นว่าเกือบจะปัสสาวะรดด้วยซ้ำ"

หลิวเหมียนถึงข่มโทสะเอ๋ย "เรียนถามท่านอ๋อง ท่านให้ผู้ว่าการเมืองหลวงปิดสำนักคุ้มภัยหรือ ทั้งยังไม่ให้พี่น้องในสำนักคุ้มภัยมาหาข้าด้วย?"

เรื่องมาถึงทุกวันนี้ซุยสิงโจวเองก็ไม่ได้บอกปิด เพียงผงกศีรษะยอมรับ

"ทุกวันนี้เจ้าเป็นชายาอ๋อง เรื่องในอดีตที่ภูเขายังชานเหล่านั่น ไม่เกี่ยวอันใดกับเจ้า เลี้ยงดูพวกเขากลับจะเป็นภาระแทน พวกเขาเองก็มีมือมีเท้า จำเป็นต้องให้คนเลี้ยงดูด้วยหรือ"

หลิวเหมียนถึงยึดตัวตรงซ้ำๆ เอ๋ย "เช่นนั้นข้าขอถามท่านอ๋องต่อ ไม่ว่า จะเรื่องในราชสำนักหรือในค่ายทหาร ข้าเคยสอดมือเข้ายุ่งกับงานของท่านหรือไม่"

ซุยสิงโจวหรีดถาม "หมายความว่าอย่างไร"

"ข้าไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับเรื่องในกองรักษาเมืองของท่าน ท่านอ๋อง ถือสิทธิ์อะไรมายุ่งกับพี่น้องข้า"

นางหลงคิดมาโดยตลอดว่าเรื่องเป็นใจที่ภูเขายังชานผ่านพ้นไปแล้ว แต่คิดไม่ถึงว่าแม้ซุยสิงโจวจะยอมให้อภัยเรื่องที่นางเคยเป็นส่วเหวิน ทว่าภายในใจเขายังคงรังเกียจอดีตช่วงนั้นของนางอยู่ ถึงกับไม่บอกกล่าวนาง ก็ไล่คนเก่าแก่ของภูเขายังชานไป

ในเวลานั้นหลิวเหมียนถึงโมโหจนอกแทบระเบิด เพียงจ้องเขม็งมองซุยสิงโจว

วันนี้ไหวหยางอ๋องดื่มสุรามาเล็กน้อย ฤทธิ์สุราขึ้นศีรษะอยู่บ้าง จึงขมวดคิ้วเอ๋ย "เจ้ายอมรับว่าเป็นความผิดสมัยเด็กที่ยังไม่รู้เรื่องรู้ราว ถ้าอย่างนั้นก็ควรตัดขาดให้หมดจด เจ้าคิดว่าข้าไม่รู้หรือว่าคนชื่อลู่อั้นตั้งใจ

จะทำอะไร ทุกครั้งเวลาเจอเจ้าก็มักมองไม่ละสายตา ตอนแรกข้าเห็นแก่หน้าเจ้าถึงไว้ชีวิตสุนัขๆ ของพวกเรา แค่นี้ก็เมตตามากพออยู่แล้ว... มากดจุดที่ศีรษะให้ข้าหน่อย"

หลิวเหมียนถึงยื่นมือไปจะกดให้เขาตามความเคยชิน แต่ยื่นไปได้ครึ่งทางก็ชะงักเก็บมือกลับมา "พวกเราถูกปล่อยเพราะฮ่องเต้ทรงอภัยโทษนั้นหมายความว่ายกโทษให้กับความผิดก่อนหน้านี้ทั้งหมด ไฉนยังต้องให้ท่านต้องเมตตาด้วย ลู่อี้เป็นพี่น้องข้า สายตาที่เขามองข้าให้ความเคารพว่าแววดาของท่านโหดร้ายสหายสนิทของท่านมากนัก!"

ชุยสิงโจวได้ยินประโยคนี้แล้วรู้สึกไม่สบายอารมณ์อย่างมาก

พูดตามตรงนิสัยของพระชายาเขาผู้นี้ดูร้ายมากขึ้นทุกวัน แต่ก่อนตอนอยู่บ้านบนถนนสายเหนือ ปฏิบัติต่อสามีอย่างเคารพนอบน้อม ตอนหลังไปอยู่ที่นี่ก็ยังรักษาลักษณะหญิงออกเรือนไว้ได้อยู่

แต่มาภายหลังพอจุดอ่อนที่เขาหลอกลวงนางถูกนางกุมไว้ในมือเวลาคุณหนูใหญ่สกุลหลิวผู้นี้มองเขาก็ออกจะหึงงาไปบ้างแล้ว

ภายหลังจากนั้นอีกจุดอ่อนเรื่องที่น่างัดบังอืดที่เคยเป็นใจของตนเองถูกเขาจับได้ นางถึงได้เก็บความถ่อมตนสมัยเป็นภรรยาสกุลชุยที่บ้านบนถนนสายเหนือกลับมา ประจบประแจงเอาใจเขาเป็นอย่างดีอยู่ช่วงหนึ่ง

แต่มาตอนนี้คนที่ถวิลตามโหลี่ไฉ่เขายังเป็นชายาของเขาอีกหรือ กลับเหมือนท่านหัวหน้าของภูเขายังซานที่พูดจาคำใดคำนั้นมาได้สวนความผิดของเขามากกว่า

ปกติเรื่องเล็กน้อยทั่วไปเขาจะเอาใจนาง ยอมให้นางอย่างไรก็ได้ แต่เรื่องที่นางยังคิดเลี้ยงดูพรคพวกภูเขายังซานเหล่านั้น ตั้งใจจะทำอันใด

กันแน่

เหมือนกับหนังสือหายาที่หนีบไว้ในสมุดบัญชีแผ่นนั้น นางตั้งใจ
เหลือทางรอดไว้ให้ตนเอง พร้อมจะหย่ากับเขาจากนั้นขึ้นภูเขาไปก่อกรรม
อีกครั้งหรือไม่

คิดมาถึงตรงนี้ชุยสิงใจพลงลุกพรวดขึ้น จากนั้นตะโกนเสียงดัง
"หลิวเหมียนถั่ง! เจ้าดูสิว่าเจ้าพุดอะไร ก็แค่ใจไม่ก็คนในอดีต พวกเขามี
ค่าพอให้เจ้าทะเลาะกับข้าหรือ"

หลิวเหมียนถั่งนั่งเสียบ นางก้มหน้าลงน้อยๆ เรือนผมงดงามทั้งตัวลงมา
ดั่งน้ำตก ดูแล้วบอบบางน่าสงสาร

ไหวหยางอ้อมมองท่าทางหดหู่ของนางก็ใจอ่อนยวบลงทันที รู้สึกว่า
ตนเองไม่ควรพูดเสียงดังกับนาง ตอนที่คิดเข้าไปปลอบ หลิวเหมียนถั่ง
กลับเอ่ยปาก "พวกเขาไม่ใช่แค่พี่น้องในอดีตของข้า แต่ยังเป็นความทรงจำ
ที่ข้าทำหายไป...ข้าไม่อยากให้ตอนที่ข้าจดจำอดีตได้ ถึงค่อยมารู้ว่าข้าเย็นชา
ต่อพวกเขา ผิดต่อความดีที่พวกเขามีให้ข้า..."

เกี่ยวกับความทรงจำที่หายไปของหลิวเหมียนถั่ง พวกเขาสองคน
ต่างไม่เต็มใจพุดขึ้นมาอย่างใจตรงกัน

แต่ว่าตอนนี้หลิวเหมียนถั่งกลับเอ่ยปากพุดเช่นนี้ ชุยสิงใจค่อยๆ
เม้มปากแน่น "ในความทรงจำนั้น คนที่ดีต่อเจ้าไม่ใช่แค่พวกเขา ยังมีฮ่องเต้
องค์ปัจจุบันด้วย หากเจ้านึกขึ้นมาได้ก็จะคิดหาวิธีชดเชยความรู้สึกซึ่ง
ให้คุณชายจื่ออวี่ของเจ้าเหมือนกันหรือไม่"

หลิวเหมียนถั่งไม่ชอบยกเรื่องในอดีตขึ้นมาพุดก็เพราะกลัวว่าชุยสิงใจ
จะเหินห่างไปเรื่อย ควรรู้ไว้ ท่านฮ่องเต้ที่มอดูสุขุมสง่างามผู้นี้มีจิตใจคับแคบ
ราวกับรูเข็มอย่างไรอย่างนั้น

หากในยามปกติหลิวเหมียนถึงได้ยินประโยคนี้นี้แล้วจะต้องดูปลาที่ฟองชนตรงหน้ากันอย่างแน่นอน จากนั้นกอดๆ หอมๆ ก็เอาใจสำเร็จแล้ว

แต่ว่าวันนี้ชุยสิงโจวจะต้องเกลียดชังของหลิวเหมียนถึงเข้าจริงๆ ดังนั้นเห็นเขาเหิงหวงไร้สาระ หลิวเหมียนถึงเพียงเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย รวากับพยายามย่อนึกถึงความทรงจำที่พราวดือนช่วงนั้น ครูใหญ่ถึงได้เอ่ยออกมา "ข้าไหนเลยจะรู้ว่าหลังนี้กอดแล้วจะเป็นอย่างไร ไม่อย่างนั้นท่านอ๋องก็ไปตามท่านโหวจ้าวมาฝังเข็มซ้ำดูอีกที ไม่แน่ว่าฝังไปไม่กี่เข็ม ข้าอาจจดจำทุกอย่างได้แล้ว..."

นางยังไม่ทันพูดจบ ชุยสิงโจวก็หน้าดำทะมึนลง ถีบประตูห้องก้าวยวบจับไปทางเรือนนอกแล้ว

ปีเช้ากับฟางเซียที่เฝ้าอยู่ด้านนอกห้องหันมามองสบตากัน ก่อนพากันชะโงกหน้ามองเข้าไปด้านในอย่างก่ลุ่มใจ

ชายาอ๋องไม่แม้แต่จะก้าวลงพื้น เพียงสงแสงมมแล้วนอนลงเหมือนไม่มีเรื่องอะไร ก่อนสั่งพวกนาง "ดับไฟเสีย ปิดประตูให้เรียบร้อยด้วย ข้าจะนอนแล้ว"

แต่ก่อนท่านอ๋องเองก็เคยทะเลาะกับพระชายาแล้วหนีไปนอนที่ห้องหนังสือ แต่ว่าพระชายามักจะสั่งให้พวกตนนำน้ำแกง ผลไม้ และของกินไปส่งให้ท่านอ๋อง หรืออย่างน้อยก็ส่งเสื้อผ้ากับผ้าห่มไปให้

ดังนั้นครั้งนี้ฟางเซียจึงถามอย่างระมัดระวัง "ห้องครัวกำลังต้มน้ำแกงสร้างเมา ประเดี๋ยวบ่าวจะยกไปให้ท่านอ๋อง บอกว่าพระชายาสั่งให้ส่งมาให้..."

หลิวเหมียนถึงนอนตะแคง มองสาวใช้สองคนนั้นแล้วเอ่ยตรงๆ "บ่าวรับใช้กับสาวใช้ข้างกายเขาล้วนไม่ใช่คนตาย! สาวใช้ในเรือนข้า

จงจำไว้ให้ดี ข้าวสารสักรั้งเม็ดก็ห้ามส่งไปให้!"

ฟางเซียฟังจนโง่ม ได้แต่ปิดประตูห้องอย่างหวาดหวั่น ก่อนมองหน้า
ปี่เฉ่าอย่างไม่อยากจะเชื่อ

ไม่... ไม่มอบทางลงให้ท่านฮ่องสักรั้งเช่นนี้ เจ้านายทั้งสองจะคืนดีกัน
อย่างไร

สุดท้ายปี่เฉ่าเข้าใจไหวซังเขียนจุกว่าสักหน่อย เพียงถอนหายใจ
แล้วเอ่ยอย่างจุนใจ "ท่านฮ่องแทงใจดำพระชายาเข้า พระชายาจะต่อต้าน
ท่านฮ่องซึ๊งๆ หน้าแล้ว!"

139

คืนนั้นไหวหยางอ่อนนอนค่อนข้างดี เขารอแล้วรอแล้วก็ยังไม่เห็น
น้ำแกงอุ่นร้อนถูกส่งมา

บรรดาสาวใช้ของเรือนนอนเสมือนตายกันหมด ไม่มีผู้ใดโผล่หน้ามา
สักคน

ซุ่ยสิงโจวรู้ว่าหิ้วเหมียนถึงต้องไม่ได้สั่งให้พวกนางส่งอะไรมาให้ตนเอง
แน่ๆ

ถึงแม้ห้องหนังสือจะนับว่าอบอุ่น แต่โดนเลยจะสบายเท่าห้องของ
หิ้วเหมียนถึง ปกติในเวลานี้เขาจะโอบกอดภรรยาตัวนุ่มนิ่ม ใกล้เคียง
สนิทสนมกันในผ้าห่มไปนานแล้ว นี่ไม่ถึงว่าเพราะทะเลาะกันหนหนึ่ง
ทุกอย่างจะหายไปหมด

คิดมาถึงตรงนี้ฤทธิสุราตีขึ้นศีรษะ สมองเองก็หนักๆ ซุ่ยสิงโจว
รู้สึกไม่สบายตัว ไม่รู้ว่าท่านฮ่องเต้ยังไม่สร้างเม้าจึงรีบไปยกน้ำแกงสร้างเม้า

จากห้องครัว

ชุยสิงโจวรับมาดื่มไปอีกเตี้ยวกั้ขมวดคิ้วทันที "เปรี้ยวจนเซ็ดฟันของบ๊าอะไรกัน!"

โม่หฺรู่มีสีหน้าอมทุกข์ น้ำแกงสร้างเมาที่ปกติท่านอ๋องดื่มจนคุ้นชิน ล้วนผ่านการปรุงรสชาติแบบบ้านเกิดของพระชายาเอง รสชาติเปรี้ยวอมหวานดื่มแล้วชื่นใจ บ๊วยดองในน้ำแกงเองก็เป็นบ๊วยที่พระชายาให้สาวใช้เรือนนางดองเอาไว้ ทว่าทั้งจวนมีอยู่เพียงทางพระชายา น้ำแกงสร้างเมาที่ห้องครัวทำ ย่อมสู้ฝีมือพระชายาปรุงด้วยตนเองไม่ได้

เมื่อครู่นี้เขาไปขอมาจากบี๋เฉ่าที่เรือนนอนแล้ว แต่บี๋เฉ่าซ่อนตัวอยู่หลังประตูพูดว่าพระชายากำชับแล้วว่ากระทั่งข้าวสารครึ่งเม็ดก็ห้ามให้บ่าวรับใช้อย่างพวกนางเองก็ไม่กล้า บอกให้โม่หฺรู่ไปหาอย่างอื่นมาแทนที่เอา

ดังนั้นตอนนี้ท่านอ๋องเลือกกิน โม่หฺรู่ก็ไม่อาจพูดให้ร้ายพระชายาตรงๆ จึงได้แต่เอ่ยอย่างอ้อมค้อม "ตอนนี้ดีกมากเกินไป วันนี้พระชายาเหน็ดเหนื่อยเข้านอนเร็ว ดังนั้นน้ำแกงนี้จึงเป็นฝีมือของแม่ครัว ถ้าอย่างใด...ท่านอ๋องก็ดื่มไปก่อน พรุ่งนี้เข้าบ่าวค่อยให้พระชายาทำให้ใหม่อีกสามดีหรือไม่ขอรับ"

มืออย่างที่ใดให้กินน้ำแกงสร้างเมาหลังตื่นนอน พอชุยสิงโจวได้ยินว่าหลั้วเหมียนถันนอนไปแล้ว ในใจยิ่งโมโหกว่าเดิม

นางซีโมโหกว่าเดิมจริงๆ ด้วย เพื่อใจม่ก่คนก็เลยโมโหใส่เขาเช่นนี้ เขาอยากดูนั้กว่านางจะก่อเรื่องถึงขั้นใด

คิดมาถึงตรงนี้ชุยสิงโจวกั้ม่ดื่มน้ำแกงสร้างเมาเปรี้ยวเซ็ดฟันแล้ว เขาล้มตัวลงนอนบนตั่งนิ่มในห้องหนังสือทั้งที่ม่มีความคับข้องใจเต็มอก

รอเช้าวันรุ่งขึ้นตื่นมา ชุยสิงโจวไม่ได้ลุกไปรำหัดแต่เช้าตามปกติ แต่นอนเกียจคร้านอยู่บนตั่งนิ่มสักพัก

เมื่อก่อนทั้งสองคนก็เคยทะเลาะกัน แต่ว่าหิวเหมือนกันไม่ใช่หญิงสาวใจคอคับแคบ คิดเล็กคิดน้อย ปกติหลังแยกกันไปโมโหหนึ่งคืน วันรุ่งขึ้นนางก็จะคิดหาสารพัดวิธีมาจ้อตนเอง

ชุยสิงโจวเองก็จะมอบทางลงให้นาง เปิดโอกาสให้เข้าใกล้ได้ ยกตัวอย่างเช่นอาการเจ็บปวดเล็กๆ ไม่สลักสำคัญตอนเช้า

แต่วันนี้ชานอนรอบนตั่งนิ่มอยู่นานก็ไม่เห็นหิวเหมือนกันพาสาวใช้ยกอ่างทองคำล้างหน้ากับเสื้อผ้าผัดเปลี่ยนเดินอชรเข้ามา

นอนอยู่นานเพียงนี้ ศีรษะที่เคยปวดตั้งแต่เมื่อวานยิ่งมีนงงกว่าเดิม ชุยสิงโจวรอไม่ไหวอีกต่อไป เขาลุกขึ้นด้วยสีหน้าดำทะมึน ปล่อยให้โมหุเข้ามาปรนนิบัติล้างหน้าเปลี่ยนเสื้อผ้า

ทว่าบุรุษที่มือไม้หยาบกระด้างจะเทียบกับมือเรียวอ่อนนุ่มของหญิงหิวเหมือนกันได้อย่างไร ท่านต้องถูกปรนนิบัติอย่างไม่สบายเนื้อไม่สบายตัว ย่อมตำหนิโมหุที่กลายเป็นคนหยาบกระด้างอย่างห้ามไม่ได้

คำจมนิโมหุน้ำตาริน สงสัยว่าท่านอ่องได้ไหมลื้มเก่า คิดอยากเปลี่ยนบ่าวรับใช้

หลังกินข้าวต้มง่าย ๆ ไป ชุยสิงโจวก็เตรียมออกเดินทางไปยังกองรักษาเมือง ก่อนออกจากจวนเจอกับพี่สาวชุยฝูที่กำลังเตรียมขึ้นรถม้าไปร่วมงานเลี้ยงน้ำชาของเหล่าฮูหยินที่คุ้นเคยกันเข้าพอดี

พี่น้องพูดคุยกันสั้น ๆ ไม่กี่คำ ชุยฝูก็รีบเตาพจากสาวใช้มาพลาบงเอ่ย "อากาศหนาวเพียงนี้ เหมือนถึงออกไปที่ใดแต่เข้ากัน นางเพิ่งจะออกจากอยู่เดือน อย่าให้โดนความเย็นมากเกินไป"

หากที่สาวไม่พูด ชุยสิงใจก็ไม่ได้ด้วยซ้ำว่าหิ้วเหมียนถึงออกจากจวนไปแล้ว เขาหนึ่งอิงไปเล็กน้อย รอพี่สาวไปถึงได้เรียกตัวพ่อบ้านมาถามว่า พระชายาไปที่ใด

พ่อบ้านตอบ "พระชายาไม่ได้บอกว่าจะไปที่ใดขอรับ เพียงให้คนเตรียมรถม้า พาองค์รัชสีไปด้วยก็จากไปแล้ว"

ชุยสิงใจขมวดคิ้วเอ่ย "เหตุใดไม่มีใครมาแจ้งซ้ำ"

พ่อบ้านตอบอย่างระมัดระวัง "เรื่องนี้...ปกติพระชายาออกไปข้างนอกก็ไม่จำเป็นต้องแจ้งท่านองค์ ดังนั้นครั้งนี้ปาวเลยไม่ได้แจ้งเช่นกัน..."

หิ้วเหมียนถึงตื่นแต่เช้าไปที่ใดและทำอะไร ชุยสิงใจใคร่ครวญเล็กน้อยก็คาดเดาออก

หลังไปถึงกองรักษาเมืองเขาหยิบเอกสารมาอ่านก่อนลักพัก แล้วถึงได้ส่งคนไปสอบถามที่ประตูเมือง ผลปรากฏว่าตอนเช้าตรู่มีรถม้าของจวนอ่องผ่านประตูเยี่ยหว่าออกจากเมืองไปจริงๆ

นางตั้งใจจะไปตามหาใจที่เขาล้อออกไปกลับมาให้หมดนี้!

พูดตามตรงก่อนหน้านี้ชุยสิงใจคาดไม่ถึงว่าหิ้วเหมียนถึงจะตัดใจจากพวกโจรภูเขายังชานไม่ได้เพียงนี้ แต่ที่นางหวังหาผู้อื่นเช่นนี้ ทำให้ในใจเขายังโมโหกว่าเดิม

วันนี้ชุยสิงใจกลับจวนไปเร็วสักหน่อย ตอนกลับมาเขาถามโดยไม่เจตนา รู้ว่าหลังพระชายาออกจากเมืองไปวนหนึ่งรอบก็กลับมาป้อนนมชื่อจื่อ แต่หลังกล่อมชื่อจื่อนอนหลับเสร็จก็ออกไปวนนอกเมืองอีกรอบ

ชุยสิงใจไม่เป็นห่วงว่านางจะตามหาคนพวกนั้นกลับมาได้ ครั้งที่สองที่ไล่พวกเขาออกไปจากเมือง เขาส่งทหารคุมตัวพวกเขาไปส่งยังที่ไกลๆ แล้ว

คิดมาถึงตรงนี้ก็เขาก็หลุบตาล กลับไปที่ห้องหนังสือตามเดิม คราวนี้หลี่มามายกน้ำแกงไก่มาให้ท่านอ่อง เขาสบายใจขึ้น เดิมทีหลี่นึกว่าหลิวเหมียนถึงคิดตกยอมให้แล้ว

นึกไม่ถึงว่าหลี่มามากลับเอ่ยว่า "เดิมทีบ่าวตุนน้ำแกงให้พระชายา แต่นางกินไม่ลง บ่าวเลยยกมาให้ท่านอ่องแทน บ่าวอยู่ในจวนอ่องมาก่อนช้านาน มีบางคำพูดแม้รู้ว่าไม่เหมาะสม แต่รู้สึกว่าจะพูดกับท่านอ่องอยู่ดี เจ้าคะ ตอนนี้พระชายากำลังป้อนนมชื้อจื่อ สิ่งที่ทำหามมากที่สุดคือไม่ให้โมโหจนมีไฟในตัว ไม่อย่างนั้นน้ำนมจะไม่ออก ถ้าเกิดอาการปวดบวมขึ้นมาถึงเวลาสตรีเราจะต้องลำบากน่าดู ท่านอ่องมีสູ້ใจกว้างสักหน่อย พระชายาทำอะไรผิดไป ท่านค่อยๆ สั่งสอน หรือรอชื้อจื่อหย่านมแล้วค่อยว่ากันก็ยังไม่ว่า..."

ปกติสตรีสูงศักดิ์ในจวนอ่องจะไม่ป้อนนมบุตรด้วยตนเอง มีแต่แม่บอให้แม่นมทำแทนทั้งสิ้น กระทั่งตอนซุยสิงโจวยังเด็กก็ดื่มนมของแม่นมโตมา เขาจะไปถึงความลำบากของบรรดาแม่นมได้อย่างไร

แต่ว่าหลี่มามาเลี้ยงดูบุตรด้วยตนเองมาหลายคน ย่อมกระจ่างถึงรายละเอียดดี ตอนนี้เห็นหลิวเหมียนถึงเหมือนจะโมโห มีโอกาสว่าน้ำนมจะติดขัด เลยรีบมาตักเตือนท่านอ่องสักคำสองคำ

ซุยสิงโจวแหม่ปาก สุดท้ายยังคงลุกเดินไปที่เรือนนอน

พอเข้าห้องไปบุตรชายเสี่ยวอี้เออร์เหมือนจะกินไม่อิ่ม กำลังร้องไห้อวยายซุกใช้หน้าอกมารด้า สีหน้าของหลิวเหมียนถึงเองก็ดูเจ็บปวดอย่างมาก

ความนี้อารมณ์ไม่พอใจทั้งหมดของซุยสิงโจวแทบถูกโยนลบล้างไป เขาก้าวฉับไวไปนั่งลงข้างนางพลางเอ่ยถาม "เป็นอะไรไป"

หลิวเหมียนถึงเป็นมารดาคนครั้งแรก นึกไม่ถึงว่าเพียงโมโหเล็กน้อย

จะเจอกับผลลัพธ์เช่นนี้ นางเองก็รู้สึกเสียใจ กลัวว่าบุตรชายไม่มีนมดื่ม
ทั้งเห็นซุยสิงใจมาหาแล้ว น้ำตาเลยคลอเอ่อขึ้นมาทันที "ทำอย่างไรดี ข้า
ป้อนนมลูกไม่อืม..."

ซุยสิงใจดึงตัวทารกที่เหมือนลูกหมูในอ้อมอกนางออกมา ก่อนสั่ง
ฟางเซีย "ไปเรียกแม่นมที่พักอยู่เรือนในมา ให้นางป้อนนมชื่อจื่อ"

ฟางเซียเอ่ยเสียงเบา "ชื่อจื่อติดคน นอกจากพระชายาแล้ว ผู้อื่น
แตะต้องไม่ได้ด้วยข้าเจ้าคะ..."

ซุยสิงใจนึกไม่ถึงว่าบุตรชายตนเองจะเหมือนบิดา เลือกกินและจดจำ
รสชาติ หากกลัวเหมือนถึงน้ำนมไม่ออกจริงๆ มิใช่จะทำให้เสียวี่เออร์หิวตาย
หรือหรือ

ที่นี้ความโกรธสามส่วนที่เดิวยังหลงเหลือในอกสลายหายไปไม่เห็นเงา
ทันควัน

เขาเอ่ยกล่อมหลิวเหมียนถึงในอ้อมอกเสียงอ่อนโยน "อย่าโมโห
วันพรุ่งนี้ข้าจะสั่งให้คนไปพาพวกจื่อเหลียงเจวียนกลับมาให้เจ้าทั้งหมด
แม้แต่ชนยังไม่มีทางหลุดหายไปสักเส้น เจ้าพัก่อนก่อน ข้าหาหมอม
มาตรวจเจ้า ร่างกายจะได้ไม่เจ็บป่วยขึ้นมา เจ้าเองก็ไม่ต้องห่วงเสียวี่เออร์
แม่นมมีมากเพียงนั้น เขาจะยังหิวตายได้อีกหรือ นี่เป็นเพราะถูกตามใจ
ทั้งนั้น ให้เขาหิวไปหนึ่งวันเถอะ ดูว่าเจ้ายังเลือกกินหรือไม่!"

เสียวี่เออร์ที่เดิมทีก็กินไม่อิ่มกำลังรู้สึกน้อยอกน้อยใจ ครั้นได้ยิน
บิดาตนเองพูดคำพูดไม่สมเป็นบิดาออกมา เขาก็ดูเหมือนจะสัมผัสได้ถึง
ความใจดำในคำพูด ริมฝีปากน้อยเบ้คว่า ร้องไห้ฮ่อออกมาทันที

ในเวลานั้นภายในเรือนนอนอุ่นวยยุ่งเหยิง รอท่านหมอมาตรวจอาการ
เสร็จก็ถ่ายเทียบยาประคบร้อน แล้วยังสอนวิธีนวดกดจุดให้กับสาวใช้อีกด้วย

หลังเห็นเดน้อยกันไปรอบหนึ่ง ชุยสิงโจวโอบหัวเหมียนถึงนอนหลับไปตื่นหนึ่ง

เมื่อตื่นขึ้นมาอีกทีหัวเหมียนถึงกินน้ำแกงผักลัดไฟในตัวไปสามหนึ่งในที่สุดเลือดลมก็ไหลเวียนดีขึ้น

ฟางเซีย้อุ้มเสี่ยวอีเออร์ที่ร้องไห้สะอึกสะอื้นเข้ามา เจ้าก้อนเนื้อน้อยซุกเข้าไปในอ้อมอกมารดา กำปั้นน้อยๆ จับไว้แน่น ตีมนมอีกๆ ลงไปทันที

ดังนั้นหลังท่านอ่องกับพระชายาแย่งนอนกันไปหนึ่งวัน ภายใต้อการเรียกร้องป้อนนมของบุตรชายก็ล้นพาทันแพ้วายกันไปทั้งคู่

หัวเหมียนถึงถูกทรมานมาครึ่งวัน ยามนี้นางอุ้มบุตรชาย ใช้นิ้วเรียวยาวลูบริมฝีปากที่ยู่ขึ้นน้อยๆ ของเขา ไม่กล้าคิดเรื่องอื่นอีก ป้องกันไม่ให้โมโหเกิดไฟในตัวขึ้นมาอีกครั้ง

ชุยสิงโจวเองก็เปลี่ยนไปทำตัวดีขึ้นมาก วางท่าทางน่าเกรงขามของท่านอ่องลง ให้หัวเหมียนถึงฟังหลังของตนเอง ช่วยเค้าเอาไว้บ้าง

รอบบุตรชายเรอนมออกมา ทั้งหลับตาลงอย่างพึงพอใจ ฟางเซีย้จึงรีบเข้ามาจับตัว 'ท่านทวดน้อย' ออกไป พระชายาจะได้พักผ่อนดีๆ เสียที

ในเวลานั้นทั้งสองคนไม่มีอะไรจะพูดกัน หัวเหมียนถึงเองก็ไม่มองท่านอ่อง เพียงนอนลงอย่างเหม่อลอยอยู่ตรงนั้น

ชุยสิงโจวตั้งนางมากอดปลอบรากับนางเป็นเด็ก "ไม่เป็นไรแล้ว วันหน้าข้าไม่สนใจพวกพลทหารกึ่งปูเหล่านั่นของเจ้าแล้ว เจ้าอยากจะทำอะไรก็ทำ หากตอนปล้นลักทรัพย์ลูกน้องไม่พอ เจ้าไปบอกกับพี่น้อง ให้เขาโยกย้ายองค์กรบ้างส่วนมาให้เจ้าก็พอ..."

หัวเหมียนถึงเงยหน้ามองเขาพลางเอ่ย "พลทหารกึ่งปูพวกนั้นของข้าสมัยก่อนเคยสู้กับทหารหาญของท่านจนพวกเขาวังหนีไปทั่วภูเขายี่สิบวัน"

ชุยสิงโจวไม่ชอบฟังเรื่องนี้มากที่สุด หน้าบึ้งลงน้อยๆ "เจ้าไม่ยอมแพ้? ไม่อย่างนั้นวันใดมาจัดทัพกันอีกครั้ง ข้าจะต้องกำราบลูกน้องของชาวยารัก จนชาวยารักเต็มใจพ่ายแพ้อย่างแน่นอน!"

หลิวเหมียนถึงเห็นสภาพคิดเล็กคิดน้อยของเขากลับหลุดหัวเราะพรีดออกมา นางเอ่ยว่า "เช่นนั้นอย่าดีกว่า มิฉะนั้นหากข้าเผลอชนะท่านเข้า ท่านต้องไม่ยอมแพ้จะอย่างไร"

ชุยสิงโจวคิดไม่ถึงว่าหลิวเหมียนถึงจะเหิมเกริมปานนี้ เขาเพียงเลิกควมองนางก็ยี้มกึ่งไม่ยี้ม "หากข้าแพ้ก็ให้เจ้าหลบนอนด้วย...เป็นอย่างไร"

หลิวเหมียนถึงมองใบหน้าชุยสิงโจว ก่อนเอ่ยคล้ายรังเกียจ "อย่าดีกว่า ต่อให้เป็นเทพเซียนบนสวรรค์ พอนอนด้วยทุกวันนี้ก็ให้เบื่อหน่าย โหย้!... ท่านกัดคนได้อย่างไร"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3UWT6uZ>